

עזרת נשים

וסבתא לחמישה), שהייתה אחת המי שתתפזר בטיול המדובר, מסכימה עם סויר לגבי האיכות המיוחדת של טיול "נשי": "זה הכי כיף שיכול להיות, כי נשים יותר חופשיות. דיברנו על הרבה ברים הכי אישיים. קשה להסביר את זה, אבל נוצרת איזו משיכה, קליק. חוץ מזה, היום אני מאוד צריכה את החופש שלי ורוצה לטייל כמה שיותר, לראות נופים, דברים חדשים. בעלי מעדיף את הבית, אז הוא נשאר ואני יוצאת. והנה, לא יכולתי להפסיק להסתכל על הים מהכרמל. הנופים משם מדהימים".

כשאין גברים בסביבה יש גם יותר לגיטימציה להפגין קושי, או שדווקא אין טעם לעשות את זה?

דליה: "אני לא זוכרת תלונות מיוחדות מצד המשתתפות. היו בהחלט רגעים של קושי כשעולים בין סלעים והרים, אי אפשר להתעלם מזה, אבל תמיד הייתה עזרה הדדית".

רוני: "זה היה טיול של כשמונה שעות, ולא ממש טיול אתגרי, אם כי היו חלקים שהיה קצת קשה. אבל התמיכה הייתה מופלאה. והיו גם צ'ופרים, שנשים תמיד דואגות להם. אני רואה את זה גם בטיולים להודו – כל אחת באה מצוידת עם ארוחות טעימות, והאוכל עבר הלוך ושוב לאורך האוטובוס".

היה לפחות יום אחד בשנה החרף לפת שבו שביל ישראל אירח חבורה שהושתתה על טהרת הנשים, ולא במי קרה. הקבוצה, שכללה כ-30 חברות, יצאה להתנסות בשביל באזור הכרמל, כחלק מיוזמה של רוני סויר, שעוסקת בפסיכודרמה ובהעצמה נשית, וגם מארגנת זה מספר שנים "טיולי נשים" בארץ ובעולם. סויר מסבירה: "מגיעות לטיולים האלה נשים שרובן לא מכירות אחת את השנייה, בנות 50-60 ולפעמים פחות, אבל בטיול הן מיד נקשרות אחת לשנייה ומאוד נהנות מהחברה הנשית. נשים בגיל הזה מורידות מהר מאוד את המסכות, ויש הרבה דיבורים וציחוקים. מחקרים מראים שאפילו אם יש גבר אחד בחבורה, נשים כבר מתנהגות אחרת, פחות פתוח".

סויר מסבירה שדווקא שביל ישראל היה חידוש מבחינתה: "אני כל הזמן מחפשת רעיונות חדשים, ושביל ישראל מדליק אותי כבר הרבה זמן. יש בטיול הזה משהו מאוד טבעי, בראשיתו, מן התחברות לטבע. חשבת שאנחנו כל הזמן מטיילות בחו"ל, אבל בעצם מתחת לאף שלנו יש המון דברים מעניינים".

דליה חרותי (66), מעצבת בקרמיקה ממושב גן שורק (נשואה), אם לשניים

דליה חרותי

רוני סויר

צילומים: זנה קומל, צניקה טישלר, זהר שחר, שאול נולן, אלעד גרשגורן

16.9.2013

סולול

9